

Ivana Kuzmanović

LEMUROVA LJUBAV

Ivana Kuzmanović
LEMUROVA LJUBAV

Copyright © 2007, Ivana Kuzmanović
Copyright © 2009, ovog izdanja, LAGUNA

LEMUROVA LJUBAV

Zauvek

Hajde
da se rastanemo plačúci,
da se neprirodno razdvojimo
i da nikad ne saznamo kako bi bilo.

Kad se lažemo,
kad se izbegavamo,
kad se volimo manje.

I da nam nikad ne dosadi.

I. Tokin

KAD SNOVI
POSTAJU STVARNOST

Već sam se dogovorila sa Vesnom, u pola devet ispred *Grineta*, radni petak bližio se kraju, kada se javio Zeka: – Čao mala, pravim neku večericu, brancin i vino, mala sedeljka, intimno društvo... Hoćeš li da dođeš?

Ne spadam u red Zekinih intimnih prijatelja, a i dogovor sa Vesnom je potvrđen, pa kažem: – Hvala, baš lepo što si se setio, drugi put...

Zeka je diskretno uporan: – Dođi sa drugaricom – kaže – biće dobra atmosfera.

Predlažem Vesni, ona rado prihvata; kaže da već danima mašta o scenama iz serije *Seks i grad*, a ovaj poziv baš obećava. U *Grinet* možemo uvek da odemo.

OK. Sa malom švajcarskom bombonjerom u ruci zvonim na vrata stare zgrade u Skadarskoj ulici odakle dopiru muzika i žagor. Smejem se, jer na vratima ogromnim slovima piše ZEKA (inače prilično autentičan tip). Obučen u belu košulju i lanene pantalone, otvara nam vrata i odmerava Vesnu od glave do pete, namigujući mi značajno. Razmena poljubaca i evo nas u

antreu koji gleda ka kuhinji i dnevnoj sobi. Za šankom stoji nekolicina mladića, devojke u kuhinji pripremaju ribu, a ja odjednom osećam navalu vrućine i gubitak daha. Pogled mi se zakucao u pravcu muškog dela ekipe. Zbunjena, kažem Vesni: – Brzo počni da pričaš nešto, onesvestiću se; je l' ovo skrivena kamera?

Plavooki mladić naspram mene, sedi na barskoj stolici sa cigaretom u ruci, gleda me zabezeknuto i istovremeno izgovara: – Je l' mene ovde neko zajebava?

Mnogo puta kasnije prizivala sam ovu sliku i osećanje koje se tom prilikom javilo i nikada nisam pronašla bolji opis od potpunog udara groma, bleska nečeg neprirodnog pred mojim očima, navale energije koju ne mogu da dovedem u vezu sa svešču ili bilo kakvom mišlju koja bi je objasnila. U svakom slučaju, od tog trenutka Igorove oči postale su nešto od čega se ne može uteći...

Sa izrazom lica i pokretima krajnje nonšalantnosti, odšetale smo do sofe u drugom delu dnevne sobe (ideja je bila što dalje od šanka). Zeka donosi piće, palim cigaretu, šapućem Vesni svoje malopredašnje gubljenje kontrole i smejem se postavljajući pitanje da li je to posledica nedostatka kontinuiteta u izlascima, bračnog života ili istanjenih nerava... Odjednom kapiram vezu: plavooki mladić za šankom neodoljivo podseća na moju najveću (možda jedinu!) ljubav. Prošlo je trinaest godina otkako nismo zajedno, ali su moja osećanja i radost koju mi sećanje na sve naše dane izaziva, ostali nepromenjeni.

Samo nekoliko trenutaka kasnije, pred nama je hipnotišući pogled, a nasmejane usne izgovaraju: – Drage

dame, ja sam Igor, mislim da nije lepo ostavljati vas same pa sam došao da vam pravim društvo...

Seda na fotelju do nas, u besprekornom odelu i svetloplavoj košulji, spušta svoje piće, cigarete i dipon upaljač, poseže ka pepeljari i otkriva elegantan muški zglobov na kojem je diskretan, tanani, roleks sat. Pokreti su mu ležerni, dva prednja zuba duža, stalno otkrivena osmehom, žvače žvaku i to čini njegovo lice još življim. Razmenjujemo prve rečenice dok ja sve više uočavam neverovatnu sličnost sa Davidom: boja njegove kratke kose, obrve, poneka pega, ten, osmeh, brzina koja zrači iz svake grimase, glas, njegova visina, čak i uši... Postaje previše, ustajem, odlazim do Zeke i kažem mu: – Da li si svestan koliko ovaj čovek liči na Davida? Potpuno odlepljujem...

Zeka (inače prilično autentičan tip) prilazi stolu i obznani glasno: – Igore, upravo si dobio neviđen kompliment. Una je rekla da joj veoma ličiš na njenu najveću ljubav. A ja znam kolika je ta ljubav bila. *By the way*, ja sam se na Unu mnogo ložio, ali ja sa Davidom nemam nikakve sličnosti. Slušaj ovo: pre nekoliko godina, zove me ekipa sa Kopa. Kažu: „Brzo dolazi ovamo, neviđena riba peva u *Bulu*“. Ja odem, gledam je onako dugonogu, stvarno, mrak-riba. Tek onda provalim da nas je lično David upoznao pre mnogo godina. U to ime naručim jednu pesmu, ona mi otpeva; ja pošaljem piće, ona uredno zahvali. Posle sam je ganjao po svim klubovima u gradu, organizovao proslave da bi ona na njima pevala i ništa, nije me ni primetila...

Zeka je nezaustavljivo verglao o raznim pojedinostima iz tog perioda. Iako je pomalo preterivao u svemu,

bila sam mu zahvalna na marketingu koji je upravo za mene pravio, a uspostavio je i vezu do Igora na najdirektniji mogući način: pa, odrasli smo ljudi, direktna komunikacija je valjda u redu.

Već sledećeg trenutka, a da pojma nemam kako, Igor i ja smo sedeli jedno do drugog, teme su se nizale, ludački osećaj prepoznavanja i bliskosti pravio je obruč oko nas. Dugo već nisam bila tako opuštena, nasmejana, prirodna. Što bi rekao Igor – u prvom minutu prvog poluvremena, utakmica je bila rešena. E sad: šta sam mislila i čemu sam se ponadala – ne znam, ali kada je spomenuo ženu, osetih lagano razočaranje. Izneo je malu tiradu o onoj vrsti brakova od koje celog života bežim: standardna priča, u kojoj niko nikog ništa ne pita, svako vodi svoj život, ipak je četrnaest godina dug period, zajedno su zbog dece, ona je divna majka... naravno da on ima druge žene ali one dobro znaju da nema k..ca u trajno vlasništvo. Njegova žena ni u čemu ne sme da oskudeva, ona i klinici su na prvom mestu... Bože, da li je moguće da slušam sve ovo sranje!? Ipak, super što se deklariseo, jasno je da nije moja ciljna grupa. Puštam ga da priča i suprotno svom običaju – što na umu to na drumu – klimam glavom i potvrđujem da je to sigurno dobitnički koncept: svi su srećni, sve štima, sve je jasno, potrebe zadovoljene, uauuuu!

Splasnula sam, popušta mi pažnja. Napustila sam muža pre četiri meseca iako se još nismo razveli. Imam dovoljno godina i teško je očekivati da su muškarci moje i sličnih generacija ostali neoženjeni, ipak, poslednje što mi je sada potrebno jeste avantura. Drugo, ja zaista smatram da je to greh, ja verujem u svetu

tajnu braka, iako mi ne ide od ruke. Verujem u vernost i prilično sam konzervativnih shvatanja u vezi s tim. Gnušam se muškaraca koji misle da su lovom, ekskluzivnim letovanjem i dobrim automobilom zadovoljili potrebe svoje porodice a sebi kupili pravo na večnu slobodu i bezbrižan, momački život. Sve to mislim, a njemu klimam glavom na budalaštine koje izgovara. Onda sam ja, najviše iz želje da promenimo temu, njemu pričala o svojoj najvećoj ljubavi i neprirodnoj strasti koju sam sa Davidom imala, o razlozima našeg rastanka, kao i o traganju koje je nakon njega usledilo. Posle dovoljnog broja promašaja, svesna da godine ne rade za mene, odlučih se na kompromis. Udala sam se za svog najboljeg prijatelja i dala sve od sebe da učutkam mnoge od svojih potreba i želja. Nažalost, izgleda da sam i sebi i njemu oduzela dragoceno vreme. Još uvek sam, zvanično, u braku.

– Prava strast je jednako retka pojava kao i prava ljubav. Ja sam, nedavno, prekinuo vezu sa devojkom sa kojom sam doživeo zemljotres. Trajalo je oko godinu i po dana. Znao sam da se neću razvesti, pa sam je naveo da ona raskine sa mnom. Naravno da mi se okrenula i crna i bela džigerica, ali sam shvatio da je to bolje za oboje. Udahnuo sam joj vetar u krila i pustio je da odleti...

– David je bio u braku kada smo se upoznali. Odmah na početku želeo je da razjasnimo to da on nikada neće ostaviti ženu i dete. Šta da ti pričam: posle pet meseci počeli smo da živimo zajedno, a nakon godinu dana se razveo. Mislim da se takve odluke ne mogu donositi unapred. Verovatno nisi dovoljno voleo tu devojkicu...

– Nisam ni rekao da sam je voleo, pričao sam o strasti. Umem to da razlikujem i zaista, nijednog trenutka nisam sebe video kako starim sa njom. Ponekad mislim da sam odustao od ljubavi, a onda, opet, ne mogu do kraja života ovako...

Začutili bismo samo dok palimo cigaretu ili otpijamo gutljaj vina. S vremena na vreme, naše prikovane poglede razdvajalo je sevanje blica fotoaparata i mi smo se smeškali. Kasnije sam konstatovala da smo na fotografijama napravljenim te večeri izgledali kao da smo do ušiju zaljubljeni i već uveliko zajedno. Na jednoj od njih došlo je do nekakvog preklapanja svetlosti, tako da je Igor izgledao kao duh koji prolazi kroz zid da bi se približio meni koja se smejem zatvorenih očiju.

Za to vreme, Vesna je uživala u društvu crnokosog, zgodnog mladića, prilazila stolu s vremena na vreme i ja sam po osmehu na njenom licu zaključila da se odlično zabavlja. Zeka je birao muziku prateći vibracije, pokušavajući da pročita neispisano, dočara neizgovoreno, predskaje naslućeno, kroz pesme *Je Ne T'Aime Plus* – Manu Čao, *Back to Life* – Soul II Soul, *Dnevnik jedne ljubavi* – Josipa Lisac... Mislim da je pevao Frenk Sinatra u trenutku kada me je Igor poveo ka sredini sobe i obgrlio mi struk, lagano prihvatajući moj desni dlan. Osetila sam malu zebnju zbog otvorene mogućnosti da ustanovim ukočenost tela svog partnera, trapavost ili čak nedostatak ritma i koordinacije. Umesto toga, okretala sam se vođena znalačkim i odmerenim pokretima, zagledana u njegove oči, na bezbednoj udaljenosti od usana koje su me mamile.

– Vas dvoje mi izgledate kao da ste sve ovo već navežbali. Prema tome, dosta vam je. Sledeći krug vodim ja – rekao je Zeka, razdvajajući nam ruke s težinom kojom se razdvajaju priljubljene magnetne pločice. Zatim smo večerali brancin i salatu od rukole sa dimljenim suvim šljivama prelivenu sirćetom od malina. Žurka na kojoj sam se zatekla pružala je van-serijski ugođaj svim mojim čulima koja su se budila kao visibabe ispod skorelog snega.

– Ne pamtim da sam skoro ovako uživao. Mogli bismo to da ponovimo, a? Koji je tvoj broj mobilnog? – Igor je već ukucao moje ime u svoj telefon i čekao da mu izdiktiram broj. Nisam stigla ni da razmislim, a sve i da sam stigla, ne verujem da bih uradila drugačije... Protivno svom običaju, izgovorila sam broj koji je on odmah pozvao kako bih i ja dobila njegovu identifikaciju. Na trenutak osetih da sam se ovom jednostavnom radnjom još više udaljila od svog muža. Ne znam da li su šanse da naš brak preživi postojale, ali činjenica da sam u sebi prepoznala otvoren prostor za drugog muškarca, u trenutku je na naš odnos bacila nove mračne čini.

Kao Pepeljuga, upakovan kao novogodišnji poklon (njegov izraz kada je doteran), Igor se pre ponoći pozdravio sa mnom i prisutnima...

Narednog dana duže ostajem u krevetu gde odlučujem da popijem i prvu kafu. Pokušavam da rekonstruišem prethodno veče i saberem gomilu utisaka koju

je proizvelo, kada mi stiže SMS poruka: „Neopisivo mi je zadovoljstvo što sam proveo nekoliko trenutaka s tobom. Čudo si. Kiss. Igor.“ Smešim se, prija mi više nego što to sebi mogu da objasnim i odgovaram: „Meni takode. *Keep in touch*. Pozdrav.“

Subota je dan kada uveče pevam u jednom simpatičnom klubu. Moj muž svira gitaru. Već godinama smo u svom gradu poznati kao muzički duet koji obezbeđuje dobar provod. Pada mi na pamet da pozovem Zeku i ubedim ga da dođe na svirku sa Igorom. Zovem ga. Zeka se smeje: – Ti si se baš primila, a? Ne znam za večeras, sutra putujem, u svakom slučaju, zvaću Igora pa ako se pojavimo, pojavimo...

Lokal još uvek nije pun, pa moj muž i ja sedimo u zastakljenoj bašti, pijemo pelinkovac i dogovaramo raspored pesama za prvi blok. Pričam mu o tome kako sam se sinoć provela na žurki i u svom glasu čujem nedorečenost. Osećanja su mi podeljena. Želim da mu kažem kako se sve više udaljavam a jedan deo mene voleo bi da on preuzme inicijativu i zadrži me. Drugi deo već je otišao. Poznajem svog muža i jasno mi je da on neće preduzeti ništa. Kosta je ponosan i tvrdoglav. Jedino što bi ga privremeno smekšalo je moja iscrpna opservacija sopstvenih grešaka, praćena ubedljivim izvinjenjem i odlučnošću da ubuduće korigujem svoje stavove i ponašanja. Problem je u tome što su istine na koje se oslanjamo u opoziciji. Ja takođe čekam „glas razuma“ s njegove strane. Gledam u njegove krupne tamne oči koje vaze za nečim što ne umem da mu dam i nikakav trud tu ne pomaže. Nesporazumi i sukobi između nas postali su sve učestaliji, stavlajući

tako naša osećanja u stegu koje više nismo mogli da otpustimo. Teskobne misli i nelagoda razvevale su se istog trenutka kada sam ugledala Zeku i Igora kako prelaze ulicu. Ustajem da ih dočekam, pozdravljamo se i sasvim neočekivano sa Igorom razmenjujem tri poljupca u obraz. Smeštam ih za naš sto. Zeka pozna je mog muža pa nije teško uspostaviti komunikaciju. Nisam zbunjena, naprotiv, osećam se odlično. Igorove oči svetle; pitam se kako uspeva da se stalno smeši.

Počinje program, biram svoje najomiljenije pesme i prepuštam se emotivnom zanosu koji mi pevanje pruža. Ne propuštam da se s vremena na vreme sretnem sa očima zbog kojih večeras svaki ton bolje zvuči, a svi tekstovi dobijaju na značaju. Na pauzi sedam do Koste i na moje iznenađenje, konstatujem njegovu ruku na svom kolenu. Da li je moguće da muškarci imaju nepogrešiv instinkt da prepoznaju rivala? Ovo je prvi put u poslednjih pet meseci da moj muž demonstrira pripadnost, jasnom, fizičkom radnjom. Pomalo me nervira taj naprasni gest čiji cilj nije uspostavljanje našeg odnosa, već sprečavanje eventualnog. Za vreme drugog bloka, Igorov pogled je neometano počivao na meni, proizvodeći periodične elektrošokove, i ja spremno iskoristih privilegiju umetnika da sve vreme žmurim. U kratkim pauzama između pesama mogla sam da čujem pre-naglašeni aplauz koji je dolazio iz njegovog pravca. Oko dva sata posle ponoći napuštam lokal sa Zekom i Igorom, dok moj muž pakuje ozvučenje. Osećam njegov pogled na leđima; čini mi se da čujem ubrzan rad njegovog srca. Ni danas mi nije jasan stepen potpune bezosećajnosti koji sam tom prilikom pokazala prema

nekom s kim sam provela godine... Zeki želim srećan put, Igoru kažem „čujemo se, hvala što ste bili“... Ulažim u svoj auto u trenutku kada mi stiže poruka od Igora: „Bilo je predivno, uživao sam, hvala ti!“

Poruke su zaista čudna pojava i ja nikako ne mogu da zauzmem stav o tome da li predstavljaju novu vrstu sponse i olakšano komuniciranje među ljudima, ili naprotiv, prete otuđenjem, većom mogućnošću nespo razuma zbog prevelike slobode da napisanim rečima dajemo one tonove i značaj koje sami projektujemo. Kako bilo, sledeća poruka glasila je: „Da li bi popila kafu sa mnom?“

E tu sam već bila zatečena, jer varijanta jedan na jedan sa oženjenim čovekom predstavlja ozbiljnu i višestruku opasnost. Diplomatski odgovor bio je: „Zašto da ne, zvrncnuću te na pauzi za ručak od nedelje“...

Poslednji dani oktobra izuzetno su topli za ovo doba godine i prava je šteta ne iskoristiti ih. Odlučih da prošetam Botaničkom baštom i konačno vidim taj japanski vrt o kojem su mi pričali. Hodam lagano, pazeći da mi se štikla ne zaglavi u kaldrmi ili ne potone u blatnjavi deo bašte. Nasmejana sam i zahvalna Tvorcu na ovako lepom danu i zelenoj kreaciji oko mene. Ne mogu reći da je ikakvo razmišljanje prethodilo odluci da pozovem Igora: – Šta radiš? Ja sam na pauzi. Šetam Botaničkom baštom i uživam. Lepo je.

– Tu sam, u blizini, kod Skupštine, za petnaestak minuta mogu da budem tu – kaže spremno.

– Super, tačno preko puta ima jedan sladak kafić. Čekaću te tamo.

– OK. Stižem.

Izgledao je potpuno neodoljivo dok je prilazio malom baštenskom stolu. Iako sam ga posmatrala kroz tamne naočare, i tada i kasnije, bila sam svesna neobjašnjive svetlosti koju su odašiljali njegov nasmejani lik i cela njegova skladna i gipka figura s mekim pokretima nekadašnjeg vaterpoliste.

Ne znam koji trenutak mogu da obeležim kao trenutak svog potpunog zaljublivanja: da li još tamo u Skadarskoj ulici, pre neko veće na svirci, ili ovaj susret na pauzi za ručak, ali nije ni važno; potpuno je jasno da je bilo instant, da je reč o ljubavi na prvi pogled (nikada mi nije bilo jasno zašto se kaže ljubav na prvi pogled, a ne zaljubljenost na prvi pogled). Govorili smo neke obične rečenice, ali su se usne toliko razvlačile u osmeh, energetsko polje između nas se zgušnjavalo, oči dobijale zamagljen, staklasti izraz (kasnije mi je rekao da se za to na grčkom kaže – alu*) – da sam morala da primetim glasno: – Slušaj, postaje ozbiljno klizavo...

Imam trideset osam godina, zanimljiv i buran život iza sebe koji se odvijao u Njujorku, na Kipru i raznim drugim mestima sveta, pune dnevnike putopisa i zabeleženih avantura, jednu neprežaljenu ljubav, jedan brak u raspadu, gomilu frustracija i istu toliku gomilu saznanja i uvida, razne naučene i navežbane oblike ponašanja, pevačku karijeru, završen fakultet i ne verujem u Deda Mraza. Pa ipak sam tog trenutka imala osećaj da bih mogla da mu se predam i zauvek ostanem tu. Bila sam potpuno svesna svih postojećih razloga zbog kojih je trebalo podići ručnu kočnicu,

* Grč.: αλλού – negde drugde.

ali nisam uspevala da rukama dam takvu komandu. Nisam mogla da imenujem to intenzivno stanje kojim sam bila obuzeta; znam samo da me je ispratio do raskrsnice, da smo se zagrlili snažno i da sam tada doživela večnost.

Nije bilo sporno da je klizavo... i više od toga... ali poruke su se razmenjivale, susreti postali učestali: prvo dnevni, na pauzi za ručak, potom večernji, pa noćni...

Nije mi potrebno ovo. Sve će se, pre ili kasnije, pretvoriti u kliše. Zašto ne stanem dok je vreme?, govorila sam sebi, ali izraz mog lica govorio je sasvim suprotno.

U prvom dužem razgovoru, u istom kafiću preko puta Botaničke bašte koji je proglašen za „naš“, saznala sam o Igoru toliko toga koliko mi se čini da o svom, sada već bivšem suprugu, ne znam ni danas.

Igor je nastupao brutalno iskreno. Pričao je na podjednak način o svojim uspesima i postignućima u životu, kao i o mračnim delovima svoje biografije koju bi svako normalan pri upoznavanju prećutao (tada nisam ni slutila koliko je bila važna ova opaska „svako normalan“). Sada uspešan biznismen, diplomirani ekonomista, govori tri jezika, bivši vaterpolista, obožava i vozi velike motore (samo honda je marka, sve ostalo su fabrike), igra tenis, ne konzumira alkohol, proputovao je ceo svet, iz stare beogradske porodice, snalazi se u Luvru kao u svojoj dnevnoj sobi. Opa! I dalje pričam o istom čoveku: poseduje raznovrsno iskustvo u poslovima s one strane zakona, on je alkoholičar u ostavci koja traje već četiri godine i poznaje red letenja na lakšim i težim drogama, apsolvirao je ulice Dorćola kao i

lokalne zakone ovog kraja, sklon je gojenju (do pre dve godine imao je preko sto kilograma), promiskuitetan je (ne iz ubeđenja već sticajem okolnosti). Opaaa!

Sedim i slušam ga, ne trepćem, ne znam na koju foru sam svoju nogu prebacila preko njegove. Ovo nam je prvi večernji izlazak. Ne stižem da bilo šta pitam, on o svemu priča sam. Za mračni deo svoje prošlosti kaže da nema prava da ga prećuti: bilo je tako, bio je lud, bio je mlad, dužnost mu je da ispriča istinu o sebi. A istina je da jeste mračno, kao i da jeste prošlost. Zahvalan je za sve lekcije i potrese koji su mu omogućili izlazak na pravi put, kojim sada hodi nižući rezultate i ubirajući plodove.

Sve ovo priča jer jedino što prezire je laž, a svako prikrivanje istine tretira kao laž. Tek kada budem imala celu sliku o njemu, moći ću da znam želim li da ulazim u tu priču ili ne... Jedva da sam otvorila usta te večeri. Ispratio me je do kola i poljubio u obraz. Kako se ne zaljubiti u čoveka koji je u stanju da bude toliko iskren i istinit!? Mogla sam da ga vidim, postojao je i bio živ, za razliku od mnogih drugih ljudi koje sam sretala.

Nedelja je, rano ujutru, novembar; sneg je već lepo napadao, što je pravi šok za organizam samo nekoliko dana nakon produženog miholjskog leta. Rad kod privatnika ne podrazumeva da se vikendom ne radi pa sam već u devet ujutru bila na poslovnom sastanku u hotelu *Moskva*. Srećom, nije trajalo dugo i dva sata kasnije ušla sam u toplu atmosferu našeg kafića gde me je Igor čekao, naravno, za našim stolom.

Ovo ću verovatno često pominjati – Igor je bio nasmejan stalno, u svako doba dana, u svim vremen-skim prilikama i neprilikama, a kada bi me ugledao kako prilazim, zračio je nekakvom ludačkom radošću i ja sam samu sebe počinjala da doživljavam kao nepri-kosnoveni izvor sreće, kao eliksir prijatnih osećanja, kao hodajuću fascinaciju. Ušuškana atmosfera u pot-puno praznom kafiću, svest da su naši susreti učestali, bliskost koja se gradila iako nije bilo fizičke razmene intime, podsetila me je na nezaobilaznu činjenicu da je *on oženjen muškarac*. Shvatala sam da se još uvek može nazad i da što pre otvorimo tu temu, pre ćemo se suočiti s povlačenjem i rezultat će biti nerešen. I tako sam odlučila da je otvorim... Izdeklamovala sam sve svoje stavove o klasičnim i kič-zapletima i raspletima ovakvih afera, religijska ubeđenja i bogobojažljivost, loša iskustva u pogledu takvih priča i ožiljke koje su prouzrokovale, krhko emocionalno stanje u vezi sa brakom koji se okončava, i ostale dileme i trileme... Svoje godine i želje za stvaranjem pravih i kvalitetnih stvari i odnosa.

Igor me je pažljivo slušao, odobravao, bezmalo se saglašavajući sa svakom mojom izgovorenim mišlju. Razlike koje sam mogla da uočim nisu bile od velikog značaja. Na primer, ono što sam ja nazivala verom u boga, on je nazivao prirodnom ravnotežom i zakon-om univerzuma koji se ne može izbeći. Zatim je, ponovo brutalno iskreno, otvorio dušu o svom braku i svom odnosu prema ljubavi. U braku je već četrna-est godina i uprkos tome što je ubrzo po venčanju shvatio da to nije dobitna kombinacija i da Slavica

nije žena njegovog života, deca su već bila rođena, a on je odlučio da u njemu traje i opstaje, svestan da se u životu ne može imati sve. Činio je stalne napo-re da toj instituciji dà pripadajuće epitete kao što su poštovanje, zajedništvo, egzistencijalna briga itd., da bi se pre četiri godine potpuno umorio i predao stvar-nosti u kojoj je taj brak postojao samo formalno. On i žena više nemaju nikakve bliskosti, vlada potpuno otuđenje i gubitak svake, pa i prijateljske komunika-cije. Njemu je OK to što živi sa decom, oseća se kao u hotelu, niko ga ništa ne pita a on nema motiv da ode negde i živi sam. Nema problema, prosto – nema ničega. Igor je imao neverovatnu sposobnost da od najklišeiziranije priče stvori utisak potpunog unikata prema kojem se mora zauzeti neki nov, poseban stav. A onda mi je ispričao deo o svom viđenju ljubavi: ideje partnerstva, iskrenosti, uzajamnosti, podrške, nežnosti, vernosti i večnosti sustizale su jedna drugu napajajući i otvarajući moju dušu, rušeći moje zidove i terajući moje strahove.

– Da sam ti one večeri, kada smo se upoznali, ispri-čao sve ovo, kao i da bih se razveo kada bih našao pra-vu osobu za sebe, delovao bih ti kao tipičan primerak među gomilom kretena koji uporno prodaju iste tek-stove i što je najgore, ti tekstovi imaju dobar prolaz. Ali ja sam znao da ti nisi tip ribe kojoj bih se usudio da plasiram takav stereotip. Zato ti sve ovo kažem sada i znam da ćeš moći i umeti da me čuješ na pravi način.

Igor je stvarno umeo da priča. Kao hipnotisana ovim izjavama, uz sveprisutan, direktan i bistar pogled plavih očiju, po izlasku iz kafića više se nisam sećala

nijedne prepreke na putu do naše velike ljubavi...
Otvorila sam temu, Igor ju je zatvorio.

Ono što se narednih dana događalo bilo je sve što sam godinama priželjkivala. Igor je goreo od želje da me predstavi svojim prijateljima, a ja sam se tome radovala iz dva razloga: prvo, želela sam da upoznam ljude sa kojima je proveo najveći deo svog života, a drugo, rekao je da sam prva devojka sa kojom će se pred njima pojaviti, čime je nesumnjivo hteo da naglasi moj poseban status. Gotovo da sam imala tremu dok sam ulazila u kafić u kojem se njegovo društvo redovno okupljalo. Znala sam da su komentari bliskih prijatelja, pogotovu na početku veze, veoma važni.

Prišla sam stolu gde su osim Igora sedeli Kiki i Erke, momci koje sam upoznala još na Zekinoj žurki, i Beba i Olivera, koje su činile ženski deo ekipe. Dala sam sve od sebe da se što pre uklopim u njihov način komuniciranja, iako mi je bilo prilično čudno što nijedna šala nije oskudevala u psovka i seksualnim insinuacijama. To sam prihvatila kao njihov način zezanja u kojem su svi izgledali neobično opušteno. Sebi sam delovala uštogljeno i preterano nasmevano, ali je Igorova pažnja bila stalno usmerena na mene, pa ubrzo počeh da se raskravljujem. S vremena na vreme Igor bi me ljubio i izgovarao: – Šta kažete, kako mi je lepa devojka!? Sâm sam je birao, niko mi nije pomagao.

Posle nekoliko sati provedenih uz kolače i crno vino, ukapirala sam da je Erke razveden i da stalno ima neke nesrećne emotivne kombinacije zbog kojih

potom pati izvesno vreme i da je zbog toga postao glavni predmet provokacija i šala na račun svoje preosetljivosti. Kikija je pre nekoliko meseci napustila ženu koju je mnogo voleo i još uvek se oporavlja od šoka. Njega nisu dirali jer je on sam pravio viceve na temu svog ljubavnog kraha. Olivera je nedavno ušla u novu vezu, ali sam iz njenih komentara mogla da zaključim da se taj tip neće baš dobro provesti. Izgledala je zadovoljno što ostavlja utisak nekog ko se izdigao iznad tih banalnih i nepotrebnih stvari kao što su ljubav i zaljubljenost. Imala je divnu, dugačku kosu i privlačan osmeh. Beba je delovala kao pravi laf i brzinom svetlosti izvaljivala fazone, na čemu sam joj bila zahvalna, jer sam se stalno smejala, što je bilo i te kako važno s obzirom na to da nisam znala o čemu bih pričala. Položila sam prijemni test kod svih i bila primljena u ekipu. Već pri sledećem susretu, srdačno smo se grlili i ljubili.

Kada smo želeli da budemo sami, Igor i ja bismo odlazili u egzotični kafić dva čoška niže. Divila sam se enterijeru koji je izgledao kao iz *1001 noći* i uživala u senkama sveća i malih lampi koje su isticale mističnost prostora.

– Dok sam živio u Atini, najviše sam voleo da odlazim u jedan sličan restoran i tamo bih sedeo dugo zadubljen u svoje misli. Jedino što mi je kvarilo doživljaj bilo je to što sam uglavnom sedeo sam – govorio je Igor udobno zavaljen u velike jastuke i s mojom glavom naslonjenom na njegovo rame.

– Hoćeš li da me vodiš tamo? – pitala sam, tek da da se uđenem u kontekst.